

תת"ע 1347/02/19 - מדינת ישראל נגד סתיו אופמן

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 1347-02-19 מדינת ישראל נ' אופמן
לפני כבוד השופטת רות פלג בר-דיין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד הירשמן

המאשימה

נגד

סתיו אופמן

הנאשמת

הכרעת דין

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום לפיו, ביום 11.6.18 סמוך לשעה 08:55, בכביש 20 לכיוון דרום, נהגה ברכב ובעת שהרכב היה בתנועה, אחזה או השתמשה בטלפון נייד שלא באמצעות דיבורית, בניגוד לתקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה התשכ"א-1961 (להלן: ה"תקנות").

במקור קיבלה הנאשמת הודעת תשלום קנס אולם בחרה שלא לשלם את הקנס וביקשה כי עניינה יובא בפני שופט כיוון שכפרה במיוחס לה.

ביום 5.2.19 מסרה הנאשמת כפירה מפורטת. לדבריה, היא לא נגעה בטלפון בזמן נהיגה. "הייתה אי הבנה של השוטר". (ע' 1 לפרוטוקול ש' 8-9).

מטעם התביעה העיד שוטר אשר טען כי ראה בבירור את הנאשמת בנסיעה אוחזת טלפון בידה הימנית, כ-30 ס"מ מפניה בגובה חזה בטן.

הנאשמת הכחישה כי החזיקה טלפון ביד וטענה כי רכבה היה עמוס דברים והוסיפה "גם אם הייתי מחזיקה טלפון לא היה אפשר לראות את זה". (ע' 5 לפרוטוקול ש' 30-31).

אין מחלוקת כי הנאשמת אשר הייתה בנסיעה לא אחזה הגה בשתי ידיים. (ע' 6 לפרוטוקול ש' 27-28).

אין מחלוקת בין הצדדים כי ברכב מותקן -התקן דיבורית לטלפון. (ראה ת/1).

אין מחלוקת כי הטלפון הנייד לא היה מונח בהתקן הדיבורית ברכב. (ע' 6 לפרוטוקול ש' 14-18).

המחלוקת בין הצדדים הינה - האם הנאשמת אחזה או השתמשה בטלפון בזמן נסיעה.

נתתי דעתי לגרסאות הצדדים מזה ומזה ואני קובעת כי הנאשמת עברה עבירה של שימוש בטלפון נייד בזמן נהיגה, בניגוד לתקנה 28(ב) לתקנות.

תקנה 28(ב) לתקנות התעבורה קובעת כהאי לישנה:

"(1) בעת שהרכב בתנועה, הנוהג ברכב -

(א) לא יאחז בטלפון קבוע או נייד, ולא ישתמש בהם ברכב אלא באמצעות דיבורית;

(ב) לא ישלח או יקרא מסרון (s.m.s).

(2) בתקנת משנה זו -

"דיבורית" - התקן המאפשר שימוש בטלפון בלא אחיזה בו ובלבד שאם ההתקן מצוי בטלפון, הטלפון יונח ברכב באופן יציב המונע את נפילתו;

"טלפון" - מכשיר המיועד לתקשורת אשר קיימים בו לחצנים לחיוג"

הנאשמת הודתה כי נסעה ברכבה, שעה שהוא עמוס דברים. עוד הודתה כי הטלפון לא היה מונח בהתקן המיועד לטלפון ברכב. הנאשמת אף הודתה כי לא אחזה הגה בשתי ידיים. לשיטתה יד אחת הניחה על התיק שהיה עמוס דברים שבירים על מנת למנוע נפילתו. עוד העידה כי החלונות ברכב שקופים. וכי **"ברוב החלון"** היה ניתן לראות את הקורה ברכב. גם לשיטת הנאשמת הראות הייתה טובה שאם לא כן כיצד היא נוהגת ברכב ללא ראות טובה? (ע' 7 לפרוטוקול ש' 23-27)

לאחר שהזהרתי עצמי כי בעדות של עד תביעה יחידי עסקינן, אני מקבלת את עדות השוטר כאמת, השוטר הותיר בי רושם אמין ואני מאמינה לדבריו כי הבחין בנאשמת בנסיעה, מחזיקה בטלפון בידה הימנית וכי נשמר קשר עין רצוף עד לעצירתה בשול.

עדות עד התביעה הייתה מהימנה ועקבית לפיה החזיקה בטלפון בידה הימנית מול פניה בזמן נסיעה. (ראה גם ת/1). השוטר העיד כי שעה שהבחין בנאשמת בנסיעה, אוזנת בידה טלפון נייד, מול פניה היה אור יום, ראות טובה.

סוף דבר, מצאתי כי עדות השוטר אמינה, עקבית, תאמה את המפורט בדו"ח והיא נתמכת בדברי הנאשמת מהם עולה

כי הייתה בנסיעה, ברכבה מונח התקן לטלפון הנייד אולם הטלפון לא היה מונח בהתקן ברכב, חלונות הרכב שקופים וניתן היה לראות "ברוב החלון" והנאשמת עצמה אף הודתה כי לכל הפחות נהגה ברכב כאשר הורידה יד מגלגל ההגה - לשיטתה כדי למנוע מדברים ברכבה ליפול- שעה שרכבה היה עמוס בדברים.

למעלה מן הדרוש אציין, כי מגרסת הנאשמת עולה חוסר זהירות מובהק. לדבריה, יד אחת הניחה על תיק שהיה עמוס דברים שבירים על מנת למנוע נפילתו. צר היה לי לשמוע את הנאשמת אומרת זאת. על הנאשמת היה להניח את הדברים באופן שתוכל להתרכז בנהיגה.

סוף דבר אני מרשיעה את הנאשמת בעבירה של שימוש בטלפון נייד במהלך נהיגה ברכב, בניגוד לתקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה.

ניתנה היום, י"ב ניסן תשע"ט, 17 אפריל 2019, במעמד הצדדים